

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

เข้าออกให้ดูเวลา

ก่อนจ้งหัน

ใครเอากะต๋ายมาปล่อยในวัด ฟังว่าเอามาปล่อยตั้ง ๒๐-๓๐ ตัว ทำไมในวัดนี้
กะต๋ายมันเต็มวัดแล้วมันจะมาปล่อยหาอะไร พวกนี้ชอบเบียดเบียนวัดวะ กะต๋ายมันชน
มาปล่อยในนี้ ก็เขียนประกาศไว้แล้วห้ามไม่ให้เอาสัตว์อะไรๆ มาปล่อยในวัดและบริเวณ
วัด บอกแล้วนั้นนั่น เอออันนั้นมาปล่อยอันนี้มาปล่อย ทะลึ่งไม่หยุดนะ มันเป็นอย่างงี้กัน เอ
มาปล่อยหาอะไร ตั้งแต่ในวัดนี้ก็เต็มแล้วนี่กะต๋าย เป็นร้อยๆ ของเล่นเมื่อไร แล้วเป็น
ภาระเลี้ยงดูอีกด้วย มีหน้าข้ายังชนเข้ามาเมื่อวานนี้หรือวันไหนตั้ง ๒๐-๓๐ ตัวนู่นนะ มัน
หลับตามมาทำอะไรพวกนี้ คนหนึ่งแบบหนึ่งๆ มันทำลายวัดอยู่ในตัวของมันนั่นแหละ

พระอย่าชี้เกียดเดินจงกรมนะ ใครชี้เกียดเดินจงกรมให้หนีจากวัดนี้ อย่ามาอยู่วัดนี้
นะ เห็นแล้วมันขวางตา วัดนี้เป็นวัดทำความเพียรมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่สร้างวัดมา งานการอะไร
ก็ตามเราไม่ให้เข้ามาแตะต้องงานภาวาซึ่งเป็นงานสำคัญของพระ นี่เที่ยวเดินลัดเลาะดู
หมดสถานที่ของพระที่ปักในที่ต่างๆ ทางจงกรมจงกรรมเราไปเที่ยวดูหมดนะ มาชี้เกียด
ไม่ได้นะในวัดนี้ ไม่มาฝึกเจ้าของจะฝึกอะไร สถานที่นี้เป็นสถานที่ฝึกอบรมตัว เลอะๆ
เทอะๆ ไปทุกวันนะพระกรรมฐานเรา วันนีเท่าไร (๓๗ ครั้งผม) นู่นนะฟังซิ วันนี้ก็ตั้ง
๓๗-๓๘ ไหลเข้ามา กดไว้เท่าไรก็ทะลักเข้ามาเรื่อยๆ เราผู้ดูแลดูแลไม่ทันไม่ทั่วถึง

ในครัวก็เหมือนกัน มาแบบไหนๆ ก็ไม่รู้ในครัวนั้น เพ่นๆ ฟ่านๆ อยู่ตามนั้น มัน
หลายแบบนะ ดูเดียนี่วัดนี้เลอะเทอะไปหมดนะ ไม่ทราบว่าจะไรต่ออะไร สิ่งก่อสร้าง
แปลกๆ ต่างๆ แทรกซ้อนขึ้นมาทุกแห่งทุกหน มันมาหาก่อหาสร้างหาอะไรยุ่งไปหมด เรา
สงวนจิตใจให้ก่อสร้างจิตใจ ชำระจิตใจ นี่เป็นรากฐานสำคัญของพุทธศาสนา งานอันนี้เป็น
งานสำคัญสำหรับพระเรา ไปหายุ่งอะไรเรื่องภายนอก มองดูแล้วมันดูไม่ได้นะ เลอะเทอะๆ
เรื่องภายนอกวัดดูต่างๆ มันทำง่ายนะ แต่จะแก้กิเลสมันทำได้ยากมันเลยไม่อยากทำ ไปหา
ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ไปหาเกาในที่ไม้คั้น ที่มันคั้นๆ อยู่ในหัวใจไม่ยอมเกา

เลอะไปหมดแล้วเวลานี้ สติจ่อเข้าไปดูใจไม่ได้ เพราะมีแต่เปลวไฟของกิเลสพลุ่งๆ
ขึ้นมา หงายหมาไปเลย แล้วไปเกาอันนั้นเกาอันนี้นะเวลานี้ ยุ่งไปหมด เรื่องภาวาไม่
สนใจ หลักพุทธศาสนาหลักชำระความทุกข์ทรมานทั้งหลาย อยู่ที่การชำระจิตใจนะ ต้นเหตุ
มันอยู่ที่นี้ ความทุกข์ก็มารวมอยู่ที่ใจ ชำระได้โดยลำดับๆ ความสุขอยู่ที่ใจ ชำระได้เด็ดขาด

บรมสุขอยู่ที่ใจ ไปหาที่ไหนไม่เจอ ต่องหาที่ใจ ทุกข์ก็หาที่ใจ สุขก็หาที่ใจ ตัวนี้เป็นผู้
ไขว่คว้าเอาแต่พินแต่ไฟมาเผาตัวเอวอนั้นแหละ ให้พร

หลังจ้งหัน

บุคคลที่ควรจะก่อเจตีย์เป็นที่กราบไหว้บูชา มีอยู่ ๔ ประเภท ท่านแสดงไว้ในตำรา
พระพุทธรเจ้า ๑ พระปัจเจกพุทธรเจ้า ๑ พระอรหันต์ ๑ พระเจ้าจักรพรรดิ ๑ ควรจะถือเป็น
แบบเป็นฉบับ ไม่ควรจะทำสุมสี่สุมห้า เคารพนับถือผู้ใดก็ก่อเจตีย์ๆ ไม่เลือก ไปเห็นเข้า
เจตีย์ ไอ้ปุ๊กก็ตายก็ก่อเจตีย์ให้ ไอ้หยองตายก็ก่อเจตีย์ให้ กราบทั้งไอ้ปุ๊กก็ ไอ้หยอง ไอ้จ้ำ
หลอดตายก็ก่อเจตีย์ให้กราบไหว้กัน อย่างนั้นมันดูได้เมื่อไร ควรจะมีกฎเกณฑ์ พอเห็น
เจตีย์ปั๊บต้องระลึกถึงท่านผู้เลิศผู้เลอขึ้นทันที หากว่าจะก่อเจตีย์ของเราก็ก่อในวงบริเวณ
บ้านของเรา แม้เช่นนั้นนานไปๆ คนล้มหายตายจากกันไป อันนี้ก็เจตีย์เด่นอยู่นั้น ใครก็นึก
ว่าเป็นพระพุทธรเจ้าแล้วกราบ เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่จะทำสุมสี่สุมห้า ท่านมีแบบมีฉบับ
เอาไว้

พระพาหิยะท่าน เวลามาถึงจะเข้าเฝ้าพระพุทธรเจ้า พอตีไปตอนเช้า พระองค์กำลัง
เสด็จเข้าบิณฑบาต ก็ตามพระพุทธรเจ้าไปถามปัญหา รอเสียก่อน เรากำลังรับบิณฑบาต ไป
อีกตามอีก พระพุทธรเจ้าทรงเล็งญาณดูเรียบริ้อยแล้วก็เทศนาให้ฟังย่อๆ ในขณะบิณฑบาต
รับสั่งย่อๆ ให้ฟังแต่เนื้อธรรมที่สำคัญๆ พอตี สำเร็จเป็นธรรมชั้นหนึ่งที่เรียกว่ามัธยัสถ์
ธรรม จิตใจเป็นกลางรวมตัวได้แล้ว จากนั้นก็เทศน์แล้วได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา พระพาหิ
ยะถ้าเราจำไม่ผิดดูว่าไปตกน้ำนะ เรื่องราวก่อนนั้นมีอีกเราก็ลืมเสีย จำได้แต่ตกน้ำ แล้วเอา
ผ้าอะไรนุ่มๆ ห่มเข้าไปเลยเป็นฤาษีดาบสไป นี่อันหนึ่งถูกติเตียนจากเทวดาที่เป็นเพื่อนกัน
ไม่ใช่หรือ พอรู้สึกตัวและมีนิสัยเป็นพระอรหันต์ด้วย ติดตามพระพุทธรเจ้า

พอได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วยังไม่ได้บวช กำลังไปหาบริวารที่จะมาบวช พอตี
ถูกวัวแม่ลูกอ่อนขวิดตาย ตายแล้วจะทำยังไง เกิดปัญหาขึ้นขึ้น ทราบว่าท่านเป็นพระ
อรหันต์ ตายแล้วจะทำยังไง จะควรก่อเจตีย์ไหม ควร นี่เป็นพระอรหันต์โดยหลักธรรมชาติ
แล้ว ผ้าเหลืองผ้าอะไรเครื่องหมายนั้นเป็นภายนอก อันนี้เป็นหลักธรรมชาติแล้ว สมควร
ก่อได้แล้ว พระพุทธรเจ้ารับสั่งเอง ก่อเจตีย์ ในที่ชุมนุมชน สามแพร่งสี่แพร่ง ถนน ที่ชุมนุม
ชน ไม่ใช่จะไปก่อสุมสี่สุมห้าในป่าในเขา ก่อในที่ชุมนุมชนตามท่านรับสั่งไว้ เช่น ถนนสาม
แพร่ง สี่แพร่ง หรือที่ชุมนุมชนเขามากกราบไหว้บูชา แล้วได้บุญได้กุศลมากมาย กราบท่าน
ผู้วิเศษ

นั่นแหละพวกประเภทชิปปาภิญญา ที่น้ำมันก็หมุนในจิตเอง พอถึงกาลเวลาที่จะได้สำเร็จมรรคผลนิพพานแล้ว แต่ก่อนอยู่ก็สะดวกสบายธรรมดา พอถึงกาลเวลาแล้วร้อน เป็นฟินเป็นไฟ สถานที่อยู่หลับนอนอยู่ไม่ได้แล้ว อย่างพระยสไม่ใช้หรือที่ขัดข้องยุ่งเหยิง วุ่นวาย ก็อย่างนั้นแหละ หนีออกไปเลย พอถึงกาลเวลาแล้วพระธรรมท่านเตือนๆ หมุนตัว เข้าๆ อย่างพระพาหิยะนี่พระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาตก็ตามเลยๆ ให้อร่อยเสียก่อนไม่รอ ยังตามเรื่อย พระองค์เทศน์ย่อๆ ให้อิ่ม ได้หลักใจแล้ว พอถึงสถานที่พระองค์ก็เทศน์โปรดได้ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี่ประเภทชิปปาภิญญา บรรลุธรรมได้อย่างรวดเร็ว แล้วก็เร่งตัวเองด้วย คิดดูมาถึงสถานที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่แล้วยังไม่อยู่ ทรงบิณฑบาตก็ติดตามไป

พระยสกุบุตรก็อยู่ไม่ได้แบบเดียวกัน ร้อน อยู่ในบ้านในเรือน เป็นลูกเศรษฐีด้วย มีลูกชายคนเดียวด้วย อยู่ไม่ได้เลย พ่อแม่เอาทรัพย์สินเงินทองมากองไว้มองหาไม่เห็น(ตัวคน) แหละ กองสมบัติมากต่อมากไม่เอา ไม่ยินดีทั้งนั้น เห็นเป็นความวุ่นวายไปหมด ออกไปเลย ออกไปก็บ่นไปตามทาง ที่นี้วุ่นวาย ที่นี้ขัดข้องยุ่งไป ก็พอดีไปถึงพระพุทธเจ้า เพราะตั้งหน้าจะไปหาพระพุทธเจ้า เมื่อพระองค์รับสั่งว่า ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่วุ่นวาย มาที่นี้ พอเทศน์สอนเท่านั้นได้สำเร็จอรหันต์ขึ้นมา อย่างนั้นแหละถึงเวลามันหากหมุนของมันเอง

กิเลสเวลามันมีกำลังมากมันก็แบบเดียวกัน หมุน ไม่ได้ทำชั่วอยู่ไม่ได้วันหนึ่งๆ ดิ้นรนกระวนกระวาย ต้องได้ทำชั่วเสียก่อน ไม่ได้ทำชั่วอยู่ไม่ได้ เวลากรรมที่มันหนักมากมันก็ หมุนไปทางต่ำ มันมีกำลังมากหมุนไปทางต่ำเรื่อย ๆ กรรมทางดีก็หมุนไปทางดีเรื่อย อยู่ที่ไหนถึงกาลเวลาจะออกแล้วอยู่ไม่ได้ทั้งนั้น เป็นฟินเป็นไฟ หนีโดยถ่ายเดียว เป็นอย่างนั้น แหละ ประเภทที่จะตรัสรู้หรือบรรลุธรรมอย่างรวดเร็วเป็นอย่างนั้น ที่ว่าชิปปาภิญญา หรือ อุกคฆิตัญญู บรรลุธรรมได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รอกันลงมาตามอุปนิสัย ก็เหมือนไม้ต้นหนึ่งมันมีผลของมัน เช่นมะม่วงลูกไหนแก่ก่อนมันก็สุกก่อน หล่นก่อน ลูกไหนสุกทีหลังก็ หล่นตามๆ กันลงมา ตามๆ กันลงมา อยู่ต้นเดียวกันมันก็ไม่หล่นพร้อมกันนะ มันหล่นลงมา จากข้างของมัน มีก่อนมีหลังเหมือนกัน ที่นี้อุปนิสัยของสัตว์ก็เหมือนกันมีก่อนมีหลัง ตามๆ กันมา ท่านจึงแยกสามสี่ประเภท

ประเภทที่แห่งอยู่บนกิ่งบนซ้าก็มี ไม่เกิดประโยชน์อะไร คนตายแห่งอยู่ในโลกไม่เกิดประโยชน์อะไรก็มี ประเภทนี้เป็นประเภทพทปรมะ ประเภทอุคคฆิตัญญูคอยที่จะตรัสรู้ พอแย้บรรทมออกมาเท่านั้นละฟุ้งเลย เหมือนวัวที่จะรอกออกปากคอกอยู่แล้ว พอเปิดประตู ปับฟุ้งออกเลยๆ เปิดประตูก็หมายถึงพระพุทธเจ้าประทานพระโอวาท พอพระโอวาทแย้

ออกเท่านั้นเริ่มพุ่งๆ ออกเลย จากนั้นตามกันไป พวกเดียวกันถัดกันลงมา ตามกันลงไปเรื่อย ๆ

สัตว์โลกทั้งหลายปัจจุบันนี้มันเนยยะกับปทปรมะกำลังแย่งกันอยู่ อย่างพวกนักบวชเรานั้นแย่งกันอยู่ มาเดินจงกรมห้วงเสื่อห้วงหมอน คือมันแย่งกัน ทางนี้จะเดินจงกรม จะไปมรรค ผล นิพพาน เสื่อหมอนก็ติดตามกันไป พันกันไป สุดท้ายสู้เสื่อสู้หมอนไม่ได้ เนอะ จมเสีย นี่เนยยะพอไปได้ทั้งนั้น เข้าทางจงกรมก็ได้ มาเสื่อมาหมอนก็ได้ นี่พวกเนยยะพวกนี้ต้องได้บิ๊งเต็มเหนี่ยว อย่างครูบาอาจารย์สมัยปัจจุบันนี้ประเภทเนยยะที่เราได้กราบไหว้บูชากันอยู่

ฟังองค์ไหนนี่ โอ้ย นำฟังเหมือนกัน ท่านไม่ได้เป็นไปอย่างง่าย ๆ นะ นี่พวกเนยยะบิ๊งบิ๊งอย่างเต็มเหนี่ยว ครูอาจารย์องค์ใดที่ปรากฏชื่อลือนามและเป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ในสมัยปัจจุบันนี้ เวลาท่านล่วงไปแล้วอัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุ ๆ มีแต่สุดเหวี่ยง ๆ ความเพียรของท่านนะ เวลาเข้าถึงกันแล้วถึงได้เห็นความอัศจรรย์ในความเพียรของท่าน องค์ไหนพอ ๆ กัน นี่พวกเนยยะ หากมีนิสัยอันหนึ่งที่จะพาให้หมุน ยากลำบากก็หมุนอยู่นั้นละ สุดท้ายก็ไปจนได้

หลังจากนั้นแล้วก็หมด หมดคุณสมบัติเพื่อบรรลุมรรค ผล นิพพาน แล้วยิ่งหมดความรู้สึก หมดเรื่องบาปเรื่องบุญ นรก-สวรรค์ไม่มีในใจเลย เป็นสัตว์ล้วน ๆ ในเพศของมนุษย์นี่ไปเลย พวกนี้ไม่มีนิสัยว่าบาปบุญคุณโทษอะไรอย่างนี้ไม่ฟัง จะฟังเอาตั้งแต่ความอยาก ความทะเยอทะยาน ความติดความดันตามใจชอบ สิ่งที่จะให้ชอบก็คือกิเลสซึ่งดิ่งลงตลอด มันก็ลงไปเรื่อย ๆ ประเภทนี้ท่านเรียกว่าปทปรมะ คือหมดสาระแล้ว ยังเหลือแต่ลมหายใจ รอวันตายเท่านั้น พอตายแล้วจมไปเลย

ถ้าจะเทียบก็เหมือนคนไข้ที่เข้าไปในโรงพยาบาล เขาไปเขาหายจากโรคจากภัย ออกมาก็ยกมือไหว้ ๆ ที่ตายก็มี แต่ออกมาก็ยกมือไหว้ ผู้ที่ตั้งหน้าเข้าไปเพื่อตายเลยก็มี อย่างประเภทไอ ซี ยู เข้าไป มันหมดหวังแล้วตั้งแต่ยังไม่เข้าโรงพยาบาล เข้าไปแทนที่จะเข้าไปหาหมอหาย กลับเข้าไปห้องไอ ซี ยู รอแต่ลมหายใจไปเลย คนไข้ประเภทหมดหวังก็อย่างนี้ คนดีมีชีวิตอยู่เป็นประเภทหมดหวังก็คือ ไม่เชื่อบุญเชื่อบาป นรก-สวรรค์ เชื่อแต่ความอยากความทะเยอทะยานของตัวเองโดยถ่ายเดียว อันนี้เด่นมาก ไม่ได้สนใจว่าเป็นบาปเป็นบุญ ขอให้ทำได้ทำตามความอยากความต้องการแล้วพอใจ ๆ แล้วความอยากความสำคัญมีแต่ฝ่ายต่ำ ๆ ดิ่งลง ๆ

พระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้แต่ละพระองค์นี้ ท่านมาพอดีกับอุปนิสัยของสัตว์ที่จะบรรลุธรรมได้มากมาย ธรรมนั้นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ หลังจากนั้นมาแล้วก็ลดลงไปๆ เป็นพวกเนยยะ ปทประมะไปอย่างนั้น อย่างศาสนาของพระพุทธเจ้าของเรา ผู้ที่อุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญูนี้รู้สึกว่ำน้อยมาก แต่พวกเนยยะนี้มาก เรียกว่ามาก ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามเวลาไปสนทนาธรรมะกันแล้วนี้ โอ เรายก้ว่าเราเต็มเหนี่ยวความเพียรบึกบึน ท่านก็ไปอีกแบบหนึ่ง ไปคนละแบบนะ ความบึกความบึน สละเอาเป็นเอาตายไปคนละแบบๆ เลยตำหนิใครไม่ลง แบบบึกบึนแทบเป็นแทบตายเหมือนกัน ไปคนละแบบๆ คนนี้เด็ดไปทางนี้ บึนไปทางนี้ คนนี้บึนไปทางนี้ กว่าจะได้สำเร็จขึ้นมา ลำบากมาก

เท่าที่ผ่านมานี้องค์ไหนดูลำบากเหมือนๆ กัน ลำบากพอๆ กัน ผู้ที่รู้เร็วก็มีแต่น้อยมาก พวกเนยยะมากอยู่ เวลานี้พวกเนยยะมาก ส่วนพวกปทประมะไม่ต้องนับ มันเลยนับนับไม่ไหว ประเภทปทประมะประเภทหมดหวัง ไม่มีสาระอะไรเลย ยังเหลือแต่ร่างมนุษย์นี้เต็มโลกเต็มสงสาร ประเภทเนยยะพอมินิสัยอยู่บ้าง มีสับปนกันไป มีแต่น้อยมากทีเดียว ประเภทอุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญูนี้ เป็นประเภทที่เริ่มแรกพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แหละ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ท่านเหล่านี้ ออกได้อย่างรวดเร็วๆ เรื่อยมา

ศาสนาของพระพุทธเจ้าเรานี้ประทานไว้เพียง ๕๐๐๐ ปี ทรงเล็งญาณครอบไปหมดแล้ว ตาข่ายคือพระญาณครอบไปหมดแล้ว ถึง ๕๐๐๐ ปีนี้เรียกว่าหมด จิตใจที่จะมีความรู้สึกในบาป-บุญ คุณ-โทษ นรก-สวรรค์ไม่มีแล้ว หมด เหลือตั้งแต่ใจกับกิเลสพันกันอยู่เท่านั้น มองหาใจจนไม่เห็น นี้เรียกว่าศาสนาหมด ศาสนาหมดก็มีแต่ความโหดร้ายทารุณ มองเห็นกันเจอกันเป็นหอกเป็นดาบไปหมดเลย เอาหอกเอาดาบเป็นความดิบความดี ปฏิสันถารต้อนรับกันด้วยการฆ่าฟันรันแทง ด้วยความโหดร้ายของกิเลสนั้นแหละ มันปฏิสันถารต้อนรับกันด้วยความโหดร้ายทารุณ เพราะไม่มีธรรมในใจ มีแต่กิเลสก็มีแต่ฟันแต่ไฟ เจอกันก็เป็นฟันเป็นไฟใส่กันๆ เลย

ถึงแค่ ๕๐๐๐ ปี เรียกว่าหมด ตั้งแต่นี้ก็คิดดูซิ ๒๕๐๐ ปีที่มีศาสนามีครูมีอาจารย์ มีวัดมีวาอยู่ มันก็เห็นต่อหน้าต่อตาอย่างนี้ กิเลสมันเข้าตีตลาดๆ จนศาสนาจะไม่มีแล้วเวลานี้ ในศาสนา วัดวาที่เห็นก็เป็นมหาภัยอยู่ในนั้น เพราะกิเลสไม่อายุใคร มันมีกำลังมากเท่าไรยิ่งทำลายมากๆ นี้ละในย่านกิ่งพุทธกาลก็เป็นอย่างนี้ และต่อไปนี้ก็ยิ่งจะร้อนมากๆ เข้าไป ธรรมนี่ลดลงๆ ในระยะนี้เราก้เห็นแล้วเวลานี้ จึงว่าใครจะฝึกหัดตัดแปลงตนเองก็ให้รีบเร่งเสียนะ ถ้าเชื่อธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วไปได้ไม่มากก็น้อย ไปเพื่อความ สุขความ

เจริญ ถ้าไม่เชื่อแล้วมีทางเดียว มีแต่จะจมทำเดี่ยวๆ ทำอื่นไม่มี ถ้าเชื่อธรรมแล้วเหมือนมีที่ยึดที่เกาะ ไม่จมโดยถ่ายเดียว ยังมีที่ยึดที่เกาะเอาไว้

เราถ้าพูดถึงเรื่องครูบาอาจารย์ได้คบมากทีเดียว ครูบาอาจารย์ที่ปรากฏชื่อลือนาม ได้คบค้าสมาคมทั้งนั้น ไม่อยากว่าแทบทั้งนั้น อยากจะว่าทั้งนั้นไปเลย ตั้งแต่พ่อแม่ครูอาจารย์มันลงมา ลูกศิษย์ของท่านองค์ไหนๆ ไปมาหาสู่ท่าน สนทนาปราศรัยเรื่องอรรถเรื่องธรรมทุกชั้นทุกภูมิของอรรถของธรรม ด้วยความพากเพียรของท่านที่เด็ดเดี่ยวต่างๆ กัน องค์ไหนที่ไปสะดวกสบายแล้วบรรลุธรรมอย่างนี้ไม่ปรากฏนะ เท่าที่เราได้ศึกษากับครูบาอาจารย์มานี้ ท่านที่ปรากฏมาเหล่านี้มีแต่แทบเป็นแทบตายด้วยกัน นี่เรียกว่าเนยยะ บินจนนั้นละ แล้วไปได้ บินไปได้ ปทปรมะกับเนยยะมันอยู่ในคนๆ เดียวกัน ทางฝ่ายเนยยะก็ บีกบิน ทางฝ่ายปทปรมะก็บินลง ทางไหนเก่ง ส่วนมากจะสู้ปทปรมะไม่ได้นะ มันลากทีเดียวหายไปเลย นี่เรียกว่าเนยยะ ส่วนปทปรมะไม่มีบีกมีบินจมไปเลยๆ นี่เรายังอยู่ในย่านต้อยอยู่ พากันบีกบิน

วันนี้ไม่เป็นท่านะธาตุชั้นธ ไม่เอาไหนเลยวันนี้ เมื่อวานรู้สึกว่ดีขึ้นนิดหนึ่ง แต่วันนี้กลับไม่เป็นอย่างนั้น มันปวดมันเมื่อย มันอ่อนเพลียไปหมดเลย ไม่อยากลืมหืมตา

คนที่เข้ามาในวัดนี้เลยไม่มีประมาณนะ เข้ามาในวัดนี้ จนมีจดจำยังหลังไหลเข้า ออก มันกลายเป็นตลาดและกลายเป็นวัดสำเพ็งไปแล้วนะเวลานี้วัดป่าบ้านตาด ที่มันเป็นมากมันเข้าไปเกี่ยวกับคร้ว ทางคร้วนี้เป็นมากกว่าทางพระเรา พระเราไม่ค่อยมีใครเข้าไปเกี่ยวข้องนัก แต่ในคร้วนี้หลังไหลเข้าออกๆ ยั่วเยี้ยๆ จนค้ำมีดแล้ว เราด้อมๆ ออกมาจะไปดู ส่วนมากเราจะไปดูตอนค่ำ ตอนหมดแขกคนแล้ว แล้วยังหลังไหลเข้าออกอยู่ตลอดเวลา ให้มีกำหนดกฎเกณฑ์นะพวกนี้ ถึงเวลาที่ควรกลับบ้านกลับเรือนให้ออกจากวัดนี้กลับไป อย่าไปตามอำเภอใจนะ วัดมีขอบเขต ไม่ได้เตลิดเปิดเปิงเหมือนที่ทั้งหลายนะ

นี่ออกมาวันใดเจอทุกวัน สะดุดใจทุกวัน ใจโละๆ เทอะๆ มันมีอยู่ตลอด เข้าออกๆ จากในคร้ว ออกมา ออกไป เข้าไปในคร้วมากต่อมากนะ ไม่ทราบมาแบบไหนไปแบบไหน เราผู้ปกครองนี่อกจะแตก ไม่เว้นแต่ละวัน ด้อมออกมาวันไหนเจอแล้ว เจอแบบนี้ นะ คำพอสมควรที่จะกลับบ้านก็กลับไปซิ ไม่มีเวล่ำเวลาได้ยังไง นี่เราอนุโลมเต็มทีนะให้พักอยู่ในคร้วยั่วเยี้ยๆ มากกว่าพระเสียด้วยนะตั้งร้อยกว่า พระนี่เพียง ๕๐ เลยครึ่งไปอีก เรียกว่าอนุโลมเต็มทีนะ

แล้วอย่าทะเลาะกันหนึ่งนะ ถ้าทะเลาะแล้วไม่มีวินิจฉัยเราบอกตรงๆ ถ้าได้ยินว่าทะเลาะกันไล่เลยไม่ให้อยู่ เพราะการมาเสาะแสวงหาอรรถหาธรรมมากัดกันทำไม ไม่ใช่โรง

เลี้ยงหมาสถานที่นี้ โรงอบรมศีลธรรมต่างหาก อย่าให้ได้ยินนะ นี่ไม่ได้เหมือนใคร จริงจังมากทุกอย่าง ไม่ว่าทางฝ่ายนั้นฝ่ายนี้ใครผิดไล่หนีเลย ไม่อยากยุ่ง เพราะสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย อันนี้หยาบ ๆ มาขวางหน้าทำไม ปิดออกทันทีเลย

ให้มีขอบเขตชี้ข้างใน เข้าออก ๆ ให้ดูเวล่ำเวลานะ อย่าเพ่นพ่าน ๆ จนกระทั่งมีตยงเห็นอยู่ บางทีเราก็ดูเอาละถ้าเรามาเจอในย่านกำลังจะมีต ดูเอาเลย หรือจะวันกว่านั้น หน้อยมันก็เรียกว่ายังไม่เหมาะอยู่ ให้เวลาพอดิบพอดีเลิกกันไป เวลาพอดิบพอดีใครก็รู้มีตใครก็รู้ โพล์เพล้กำลังมีตอย่างนี้ก็รู้ เวลาทั้งสองนี้ไม่ควรออกไม่ควรเข้า ให้อ่านกว่านั้น หน้อยออก ทางข้างในนั้นละมันเลอะเทอะตลอดเวลา

สำหรับทางด้านพระไม่เห็นมี มากี่มาแค่ศาลาออกไป ด้านพระนั้นห้ามตลอดอยู่แล้วไม่ให้เข้าไป จึงไม่มีใครเข้าไป พระก็จะมาเพ่นพ่านไม่ได้ ออกมาศาลงศาลานี้เหมือนกัน มาเพ่นพ่านผิดเวล่ำเวลาไม่ได้นะ ถ้าได้เห็นอย่างนั้นแล้วไล่ทันทีไม่ให้อยู่นะ ผิดหูผิดตาแล้วไล่ทันที ไม่เด็ดอย่างนั้นไม่ได้ ธรรมะต้องเด็ด กิเลสมันหยาบ ถ้าปล่อยไปแล้วก็ยั่วเย้าแล้วเลอะเทอะไปเรื่อย ๆ ถ้าปล่อยไปแล้วเลอะเทอะไปเรื่อย จึงต้องได้ทำอย่างนั้นละ

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมากนัก เอาขนาดนี้พอดี ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัว อยากเป็นคนดีให้ฝึกฝนอบรมตนเอง ฝ่าฝืนจิตใจที่มันหยาบ มันทะเยอทะยาน บังคับไว้ อันนั้นตัวเป็นภัยมันเกิดที่ใจของเรา เราต้องบังคับเราด้วยธรรม ไม่ให้มันไป ไม่ให้มันทำ สิ่งไม่ดีห้ามเอาไว้ มันอยากขนาดไหนตัดมันลง จนกระทั่งมันอยู่ ไม่ไปตามที่เราห้ามไว้ จะทำก็ห้ามไม่ให้มันทำ จะทำชั่วซ้ำลามาก จะไปเพื่อความไม่ดีงามทั้งหลายเหมือนกัน ห้าม ๆ ๆ เมื่อเราห้ามไม่กี่ครั้งก็หนมันจะชินนะ จะไปไหนจะฟังเสียงเจ้าของ ควรไปหรือไม่ไป ควรทำไม่ทำมันจะค่อยรู้ ๆ ต่อไปเป็นนิสัย เห็นว่ามันจะกิดจะขวางใจแล้วหยุดทันที ไม่ต้องได้ศึกษาไต่ถามตัวเองละ

ถ้าปล่อยให้เลยตามเลยมันไหลลื่นไปเลยนะ กิเลสคล่องตัวมาก ไหลลื่นลงนี้เร็วที่สุด ที่จะขึ้นนี้ยากมาก ปรกติกนเราธรรมดาดูต้องได้ฝืนด้วยกันทุกคน จนกระทั่งถึงขั้นที่ธรรมารบรื่นแล้วมันก็รู้เอง แต่ก่อนที่ท่านจะร่าบรื่นท่านก็ฝืนเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน จนกระทั่งถึงขั้นที่ร่าบรื่นแล้วดังที่เคยเล่าให้ฟัง พอถึงขั้นร่าบรื่นของธรรมแล้วรอไม่ได้เลย หมุนตัว ๆ เลย เอาจนพ้น ขั้นนี้แล้วขั้นไม่กลับ ขั้นเห็นภัยของทุกขั้นนี้เต็มหัวอก ขั้นเห็นคุณของธรรมก็เต็มหัวใจเช่นเดียวกัน จึงรอไม่ได้เลยหมุนตัว ๆ นี้ธรรมขั้นมีกำลังก็

มี ชั้นหมุนตัวไปเองอย่างนี้ก็มี แต่เราต้องได้บีกได้บินเสียก่อนก่อนจะถึงชั้นหมุนตัวไป
เองของธรรมนะ

ส่วนกิเลสนั้นไม่ได้มีฝีกนะ มันหากไหลของมันราบรื่นอยู่ตลอดเวลา ผิดกันกับ
ธรรม ธรรมนี้ที่แรกเอากันเสียจนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่อย่างนั้นมันไม่ไป ต้องบีกต้องบินสู้
กัน ต่อไปหลายครั้งหลายหนค่อยเป็นค่อยไป แล้วก็ค่อยสะดวกไปๆ ต่อไปถึงชั้นราบรื่น
พอถึงชั้นราบรื่นแล้วแน่ใจเลย จะไม่อยู่ละที่นี้จิตดวงนี้จะไม่อยู่ จะพ้น รอแต่วันจะพ้น
หมุนตัวๆ เพื่อทางหลุดพ้น ก็ขึ้นอยู่กับเราที่เป็นเจ้าของฝีกอบรมเรา เวลามันฝืดมันเคือง
มันลำบากลำบากก็ให้รู้ เราต้องหนักมือในการต่อต้านความชั่วทั้งหลาย ต้องบีกต้องบินต่อ
ต้านกัน หักห้ามกันอย่างรุนแรง ไม่เช่นนั้นจมไปได้ด้วยกิเลส เอาละเท่านี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th